YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTIN MÄÄRÄYS

19 päivänä huhtikuuta 2005 *

Asiassa C-521/04 P(R),

jossa on kyse yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 57 artiklan toiseen kohtaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 24.12.2004,

Hans-Martin Tillack, edustajinaan I. Forrester, QC, ja Rechtsanwalt C. Arhold,

valittajana,

ja jossa valittajan vastapuolena ja muuna osapuolena ovat

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään C. Docksey ja C. Ladenburger, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

International Federation of Journalists (IFJ), edustajinaan avocat A. Bartosch ja avocat T. Grupp,

väliintulijana ensimmäisessä oikeusasteessa,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTTI,

kuultuaan julkisasiamies L. A. Geelhoedia,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Valituksellaan Tillack vaatii Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin asiassa T-193/04 R, Tillack vastaan komissio, 15.10.2004 antaman sellaisen määräyksen (ei vielä julkaistu oikeustapauskokoelmassa; jäljempänä valituksenalainen määräys) kumoamista, jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on hylännyt hakemuksen, jossa vaadittiin yhtäältä, että kaikkien Euroopan petostentorjuntaviraston (OLAF) Belgian ja Saksan oikeusviranomaisille 11.2.2004 oletettavasti esittämään toimenpidepyyntöön liittyvien toimien täytäntöönpanoa lykätään, ja toisaalta, että OLAF määrätään pidättäytymään hankkimasta, tarkastamasta, tutkimasta ja kuuntelemasta kaikkien niiden asiakirjojen ja tietojen sisältöä, jotka ovat Belgian oikeusviranomaisten hallussa niiden kantajan kotona ja työpaikalla 19.3.2004 suorittaman kotietsinnän johdosta.

2 Euroopan yhteisöjen komissio ja International Federation of Journalists (jäljempänä IFJ) esittivät valitusta koskevat huomautuksensa 31.1.2005.

3 Koska asianosaisten ja muun osapuolen kirjalliset huomautukset ja oikeudenkäynti-asiakirjat sisältävät kaikki tiedot, joita tarvitaan ratkaisun antamiseksi käsiteltävänä olevassa valitusmenettelyssä, asianosaisia ja muita osapuolia ei ole tarpeen kuulla suullisten huomautusten osalta.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

4 Euroopan petostentorjuntaviraston (OLAF) tutkimuksista 25 päivänä toukokuuta 1999 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 1073/1999 (EYVL L 136, s. 1) säädetään tämän viraston toimihenkilöiden tehtäviään suorittaessaan toteuttamista tarkastuksista, todentamisista ja toimista.

5 Asetuksen N:o 1073/1999 13 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

"toimivaltaisten kansallisten viranomaisten taikka tarvittaessa toimielinten tai elinten tehtävänä on päättää valmistuneen tutkinnan johdosta toteutettavista jatkotoimista viraston laatiman kertomuksen perusteella; tästä huolimatta viraston johtajalle olisi säädettävä velvollisuus toimittaa suoraan asianomaisen jäsenvaltion oikeusviranomaisille ne viraston sisäisten tutkimusten yhteydessä saamat tiedot seikoista, jotka saattavat johtaa rikossyytteisiin".

6 Asetuksen N:o 1073/1999 10 artiklan, jonka otsikkona on "Viraston lähettämät tiedot", 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Tämän asetuksen 8, 9 ja 11 artiklan soveltamista rajoittamatta viraston johtaja lähettää asianomaisen jäsenvaltion oikeusviranomaisille viraston sisäisten tutkimusten yhteydessä saamat tiedot seikoista, jotka voivat johtaa rikossyytteisiin. Viraston johtaja ilmoittaa tästä samanaikaisesti asianomaiselle jäsenvaltiolle, jollei tutkimukseen liittyvistä syistä muuta johdu."

Riita-asian tosiseikat

7 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on esittänyt riita-asian tosiseikat valituksenalaisen määräyksen 3–10 kohdassa seuraavalla tavalla:

"3 Kantaja on saksalaisessa Stern-nimisessä aikakauslehdessä työskentelevä toimittaja.

4 Kantaja on kirjoittanut kaksi artikkelia, jotka on julkaistu *Sternissä* 28.2. sekä 7.3.2002, useista Euroopan yhteisöjen virkamiehen, Van Buitenenin, havaitsemista säännönvastaisuuksista. Näiden artikkelien sisältö toi esille, että kantajalla oli yksityiskohtaista tietoa Van Buitenenin laatiman, 31.8.2001 päivätyn muistion sisällöstä (jäljempänä Van Buitenen -muistio) ja kahdesta OLAF:n sisäisestä luottamuksellisesta tiedonannosta, jotka on päivätty 31.1. ja 14.2.2002 ja jotka koskevat edellä mainittua muistiota (jäljempänä sisäiset tiedonannot).

5 OLAF aloitti 12.3.2002 sisäiset tutkimukset asetuksen N:o 1073/1999 4 artiklan 1 kohdan mukaisesti selvittääkseen, ketkä Euroopan yhteisöjen virkamiehet tai muuhun henkilöstöön kuuluvat ovat sen tietovuodon alkuperä, jolla Van Buitenen -muistio ja sisäiset tiedonannot tulivat julkisuuteen.

6 Lehdistötiedotteessa 27.3.2002, jossa ilmoitettiin tämän tutkimuksen aloittamisesta, OLAF ilmoitti, 'ettei ole poissuljettua, että rahaa olisi maksettu jollekulle OLAF:ssa tai jossain muussa toimielimessä asiakirjojen saamiseksi'.

7 *Stern* julkaisi 28.3.2002 lehdistötiedotteen, jossa se vahvisti saaneensa haltuunsa Van Buitenen -muistion ja sisäiset tiedonannot, mutta silti oikaisi tiedon, että joku sen avustajista olisi maksanut rahaa komission virkamiehelle tai muuhun henkilöstöön kuuluvalle tällaisten asiakirjojen saamiseksi.

8 Vaadittuaan OLAF:a peruuttamaan kantajaa kohtaan esittämänsä syytökset lahjonnasta kantaja antoi asian 22.10.2002 Euroopan oikeusasiamiehelle käsiteltäväksi. Euroopan oikeusasiamies esitti OLAF:lle 18.6.2003 suositusluonnoksen, jossa se katsoi, että lahjontaan viittaaminen lehdistötiedotteessa 27.3.2002 ilman, että tästä on olemassa näyttöä, on osoitus huonosta hallinnosta ja että OLAF:n pitäisi harkita tiedonannossa mainittujen lahjontaväitteiden oikaisemista. Vastauksena tähän suositukseen OLAF julkisti 30.9.2003 lehdistötiedotteen otsikolla 'OLAF:n selvennys koskien ilmeistä tietovuotoa', josta tämä ilmoitti Euroopan oikeusasiamiehelle. Viimeksi mainittu antoi 20.11.2003 päätöksensä, jonka päätelmät sisälsivät arvostelevan huomautuksen.

9 OLAF toimitti 11.2.2004 asetuksen N:o 1073/1999 10 artiklan 2 kohdan perusteella tiedot 12.3.2002 aloitetun sisäisen tarkastuksen tuloksista Brysselin (Belgia) ja Hampurin (Saksa) syyttäjänvirastoille [jäljempänä riidanalainen lähetys].

10 Näiden tietojen välittämisen jälkeen tutkimus salassapitovelvollisuuden rikkomisesta aloitettiin Belgiassa. Brysselin tutkintatuomarin ohjeiden mukaisesti Belgian liittovaltion poliisiviranomainen teki 19.3.2004 kotietsinnän kantajan kotiin ja toimistoon. Lukuisia asiakirjoja ja muita esineitä takavarikoitiin. Kantaja riitautti 23.3.2004 tämän takavarikon, mutta asian käsittelystä vastaava tutkintatuomari hylkäsi kantajan vaatimukset. Kantaja valitti päätöksestä syytteeseenpanoja käsittelevään jaostoon huhtikuussa 2004."

Oikeudenkäyntimenettely ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa

8 Kantaja nosti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 1.6.2004 jättämällään kirjelmällä kanteen, jossa vaadittiin yhtäältä riidanalaisen lähetyksen kumoamista ja toisaalta korvausta tämän lähetyksen ja siihen liittyvien OLAF:n toteuttamien toimien aiheuttamasta vahingosta.

9 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 4.6.2004 saapuneella erillisellä kirjelmällä kantaja vaati EY 243 artiklan nojalla, että välitoimista päättävä tuomari

— määrää, että kaikkien riidanalaisen lähetyksen johdosta toteutettavien toimien täytäntöönpanoa lykätään kokonaan tai osittain

— määrää, että OLAF pidättäytyy hankkimasta, tutkimasta, tarkastamasta tai kuuntelemasta kaikkien niiden asiakirjojen ja kaiken tiedon sisältöä, jotka ovat Belgian oikeusviranomaisten hallussa sen kotietsinnän johdosta, jonka ne suorittavat kantajan kotona ja työpaikalla 19.3.2004 ja jossa takavarikoitiin tämän asiakirjakansioita, tietokone ja muita asiakirjoja

— menettelyn jatkotoimenpiteitä ja OLAF:n vastinetta odotettaessa määrää välittömällä vaikutuksella, että OLAF pidättäytyy kaikista jatkotoimenpiteistä mainitun lähetyksen osalta, tämän kuitenkaan vaikuttamatta siihen, mitä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti päättää kahden edellä mainitun vaatimuksen osalta

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut

— määrää muista tarpeellisiksi katsomistaan toimenpiteistä.

10 Komissio vaati välitoimihakemuksen hylkäämistä vedoten erityisesti siihen, että kantajan kumoamiskanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuivat.

11 IFJ pyysi saada osallistua oikeudenkäyntiin väliintulijana tukeakseen kantajan vaatimuksia.

Valituksenalainen määräys

12 Valituksenalaisessa määräyksessä välitoimista päättävä tuomari huomautti IFJ:n esittämän väliintulohakemuksen hyväksyttyään kyseisen määräyksen 32 kohdassa, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan siinä tapauksessa, että on esitetty väite siitä, että kanteen, johon välitoimihakemus liittyy, tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat, on selvitettävä, onko olemassa tiettyjä sellaisia seikkoja, joiden perusteella kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset ilmeisesti täyttyvät.

13 Valituksenalaisen määräyksen 47 kohdassa on tältä osin todettu, ettei menettelyn siinä vaiheessa ollut ilmennyt seikkoja, joiden perusteella kumoamiskanne voitaisiin ensi näkemältä ottaa tutkittavaksi.

14 Välitoimista päättävä tuomari arvioi valituksenalaisen määräyksen 46 kohdassa, että koska OLAF:n päätökseltä suorittaa riidanalainen lähetys puuttui sitova oikeusvaikutus, se ei ole kannekelpoinen.

15 Välitoimista päättävä tuomari huomautti valituksenalaisen määräyksen 38 kohdassa, että kumoamiskanteen kohteeksi kelpaavia toimia tai päätöksiä ovat vain sellaiset toimenpiteet, joilla on sitovia oikeusvaikutuksia, jotka voivat vaikuttaa kantajan etuihin muuttaen tämän oikeusasemaa selvästi, ja se totesi tältä osin saman määräyksen 43 kohdassa, ettei riidanalainen lähetys luo mitään sitovaa oikeudellista vaikutusta Saksan ja Belgian viranomaisten kannalta, ja ne voivat vapaasti päättää OLAF:n tutkimusten jatkotoimenpiteistä.

16 Lopuksi välitoimista päättävä tuomari korosti valituksenalaisen määräyksen 44 kohdassa, että EY 10 artiklan mukainen lojaalin yhteistyön velvollisuus ei velvoita kansallisia oikeusviranomaisia tekemään mitään erityistä toimenpidettä, jos ne arvioivat, etteivät OLAF:n toimittamat tiedot anna siihen perustetta. Samoin mainittu tuomari totesi saman määräyksen 45 kohdassa sen perusteen osalta, joka liittyy tehokasta oikeussuojaa koskevaan oikeuteen, ettei kantaja ole lainkaan osoittanut sitä syytä, joka on estänyt häntä riitauttamasta kansallisten oikeusviranomaisten päätöstä määrätä kotietsinnän suorittamisesta hänen kotonaan ja työpaikalla.

17 Välitoimista päättävä tuomari päätti valituksenalaisen määräyksen 48 kohdassa, että se tutkii ainoastaan kantajan vahingonkorvausvaatimustensa tueksi esittämät perusteet, ja se totesi kyseisen määräyksen 62 kohdassa, ettei kantaja ole oikeudellisesti riittävällä tavalla osoittanut, etteivät tällaiset vaatimukset ole selvästi perusteettomia.

18 Tässä tilanteessa välitoimista päättävä tuomari hylkäsi valituksenalaisen määräyksen 63 kohdassa käsiteltäväkseen saatetun hakemuksen.

Valitus

19 Valituksessaan valittaja vaatii, että valituksenalainen määräys kumotaan ja että sen välitoimista päättävälle tuomarille esittämät vaatimukset hyväksytään kokonaisuudessaan.

20 Komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuimen presidentti hylkää valituksen. Toissijaisesti se vaatii välitoimihakemuksen hylkäämistä. Se vaatii lisäksi kantajan velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

21 IFJ vaatii valituksenalaisen määräyksen kumoamista ja valittajan vaatimien välitoimien myöntämistä.

Valituksen käsittely

22 Valittaja esittää valituksensa tueksi kolme valitusperustetta. Ensimmäinen koskee välitoimista päättävän tuomarin suorittamaa kumoamiskanteen tutkittavaksi ottamisen virheellistä arviointia, toinen tämän tuomarin suorittamaa riidanalaisen lähetyksen ja kantajalle aiheutuneeksi väitetyn vahingon välisen syy-yhteyden virheellistä arviointia ja kolmas tehokasta oikeussuojaa koskevan oikeuden loukkaamista.

Ensimmäinen valitusperuste

23 Ensimmäisessä valitusperusteessaan valittaja väittää, että välitoimista päättävä tuomari on tehnyt oikeudellisen virheen todetessaan, että kumoamiskanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat.

Ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen, toinen ja kolmas osa

24 Ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen, toinen ja kolmas osa koskevat kaikki kysymystä asetuksen N:o 1073/1999 10 artiklan 2 kohdan nojalla toteutettujen toimenpiteiden oikeudellisesta luonteesta. Näin ollen ne on tutkittava yhdessä.

25 Valittaja korostaa ensinnäkin sitä, etteivät yhteisöjen tuomioistuin tai ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ole ratkaisseet yhtään asiaa, joka olisi koskenut asetuksen N:o 1073/1999 10 artiklan 2 kohdan tulkintaa ja jossa olisi vastattu kysymykseen OLAF:n kyseisen säännöksen nojalla toteuttamien toimien oikeudellisesta luonteesta.

26 Tältä osin riittää sen korostaminen, että mahdollisuus todeta — kuten välitoimista päättävä tuomari on tehnyt valituksenalaisen määräyksen 47 kohdassa, ettei ole ilmennyt seikkoja, joiden perusteella kumoamiskanne voitaisiin ensi näkemältä ottaa tutkittavaksi, ei riipu yhteisön sellaisen oikeuskäytännön olemassaolosta, joka koskee pääasian kanteessa esitettyä yhtä tai useampaa oikeudellista kysymystä. Vaikka tällaisen oikeuskäytännön olemassaolo voi helpottaa tällaisen johtopäätöksen tekemistä, on kuitenkin totta, että kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytysten selvä puuttuminen voi johtua myös seikoista, joita ei ole tai ei ole vielä tarkasteltu yhteisön oikeuskäytännössä. Tästä seuraa, että kantajan perustelut, jotka liittyvät aikaisemman oikeuskäytännön puuttumiseen, ovat tehottomia.

27 Valittaja riitauttaa seuraavaksi valituksenalaisessa määräyksessä hyväksytyn tulkinnan, jonka mukaan asetuksen N:o 1073/1999 säännösten ja erityisesti sen 10 artiklan 2 kohdan perusteella toteutetuilla toimenpiteillä ei ole sitovia oikeusvaikutuksia. Valittaja väittää, että kansallisilla viranomaisilla oli velvollisuus ryhtyä jatkotoimiin riidanalaisen lähetyksen johdosta, minkä ne ovat sitä paitsi tehneet. Sen mukaan

kyseinen lähetys katsotaan valituksenalaisessa määräyksessä virheellisesti pelkästään tiedottamistoimeksi, vaikka todellisuudessa oli kysymys välttämättömästä oikeudellisesta vaiheesta OLAF:n asettamiseksi sellaiseen asemaan, jonka perusteella sen on mahdollista saada omaa sisäistä tutkimustaan varten oikeus tutustua kansallisen poliisin takavarikoimiin asiakirjoihin.

28 Välitoimista päättävä tuomari esitti valituksenalaisen määräyksen 43 kohdassa riidanalaisen lähetyksen oikeudellisen luonnehdinnan, ja se päätteli — nojautuen sekä asetukseen N:o 1073/1999 että sen 11.2.2004 päivätyn kirjeen sanamuotoon, jolla OLAF lähetti tiedot kansallisille oikeusviranomaisille, ettei tällaisella lähetyksellä ollut luotu mitään sitovia oikeusvaikutuksia näiden viranomaisten kannalta.

29 On IFJ:n korostamalla tavalla totta, että välikertomuksessa, joka oli liitetty mainittuun kirjeeseen ja joka näin ollen oli erottamaton osa riidanalaista lähetystä, todetaan myös, että "tietojen lähettäminen kahdelle oikeusviranomaiselle [Brysselin ja Hampurin syyttäjänvirastot] on tarpeen itsenäisten mutta yhteensovitettujen menettelyjen aloittamiseksi", ja että tässä samassa kertomuksessa täsmennetään otsikon "Kiireellisyys" alla, että "nopea toiminta on toivottavaa, kun otetaan huomioon se, että tietojemme mukaan Tillack lähtee Brysselistä tämän vuoden maaliskuun aikana ryhtyäkseen Sternin kirjeenvaihtajaksi Washingtonissa (USA). Hänen Brysselistä lähtönsä myötä tärkeät todisteet saattaisivat kadota lopullisesti".

30 On kuitenkin selvää, että OLAF on jättänyt toimivaltaisten kansallisten viranomaisten arvioitavaksi päätöksen riidanalaisen toimenpiteen johdosta toteutettavista jatkotoimista. Kuten mainitun kertomuksen sanamuodostakin käy ilmi, OLAF ei ole vaatinut mainittuja viranomaisia ryhtymään erityisiin toimenpiteisiin Tillackia vastaan.

31 Tämä OLAF:n menettelytapa ei ole asetuksen N:o 1073/1999 10 artiklan 2 kohdan vastainen. Kyseisessä säännöksessä säädetään nimittäin ainoastaan, että tämän

viraston johtaja lähettää asianomaisen jäsenvaltion oikeusviranomaisille viraston sisäisten tutkimusten yhteydessä saamat tiedot seikoista, jotka voivat johtaa rikossyytteisiin. Kyseisen säännöksen ja mainitun asetuksen 13 perustelukappaleen sanamuodoissa ei ole vähäisintäkään viittausta siihen, että tällaisella tietojen lähettämisellä oletettaisiin olevan sitovia oikeusvaikutuksia niiden vastaanottajien kannalta.

32 Asetuksen n:o 1073/1999 10 artiklan 2 kohdan lähtökohtana on, että riidanalaisen toimenpiteen kaltainen toimenpide ei voi itsessään olla kenellekään vastainen toimi, mutta se voi mahdollisesti johtaa toimivaltaisten kansallisten viranomaisten aloittamiin hallinnollisiin tai rikosoikeudellisiin menettelyihin. Toimenpiteet, joihin nämä viranomaiset ryhtyvät niille lähetettyjen tietojen johdosta, ovat näin ollen pelkästään ja kokonaisuudessaan niiden vastuulla.

33 Tämä asetuksen N:o 1073/1999 10 artiklan 2 kohdan tulkinta ei ole myöskään ristiriidassa EY 10 artiklan mukaisen lojaalin yhteistyön velvoitteen kanssa. Vaikka on totta, että kyseisen määräyksen vastaista olisi katsoa, ettei kansallisilla viranomaisilla ole lainkaan velvollisuutta tutkia OLAF:n lähettämiä tietoja, on kuitenkin niin, ettei siinä velvoiteta hyväksymään sellaista tulkintaa, jolla riidanalaisen lähetyksen kaltaiselle toimenpiteelle annettaisiin sitova luonne siten, että mainituilla viranomaisilla olisi velvollisuus ryhtyä erityisiin toimenpiteisiin, sillä tällainen tulkinta muuttaisi tehtävien ja velvollisuuksien jakoa sellaisena kuin siitä on säädetty asetuksen N:o 1073/1999 täytäntöönpanoa varten.

34 Tästä seuraa, ettei välitoimista päättävän tuomarin johtopäätöksessä, jonka mukaan riidanalainen lähetys ei ole kannekelpoinen toimi, ole arviointivirhettä, ja näin ollen ensimmäisen kanneperusteen ensimmäistä, toista ja kolmatta osaa ei voida hyväksyä.

Ensimmäisen kanneperusteen neljäs osa

35 Ensimmäisen kanneperusteensa neljännessä osassa valittaja toteaa, että välitoimista päättävän tuomarin tekemä johtopäätös, jonka mukaan kumoamiskanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat, on tehokkaan oikeussuojan periaatteen vastainen.

36 Komissio väittää tältä osin, että kansallisella tasolla on toteutettu riittävä oikeussuoja. Se katsoo, että kansallisten tuomioistuinten on varmistettava yksityisten oikeussuoja silloin, kun ainoa kannekelpoinen toimi on kansallisella tasolla toteutettu toimi tai kun kyseinen toimi on toteutettu sellaisen yhteisön toimen perusteella, jota vastaan ei EY 230 artiklan mukaan voida nostaa kannetta yhteisöjen tuomioistuimissa.

37 IFJ ei kiistä sitä, että valittajalla oli mahdollisuus nostaa Belgian viranomaisten toteuttamia toimia vastaan kanne kansallisissa tuomioistuimissa. Se kuitenkin korostaa, etteivät nämä tuomioistuimet siitä huolimatta, että asia on saatettu niiden käsiteltäväksi, ole koskaan tutkineet sitä, olivatko OLAF:n lähettämät tiedot perusteltuja. IFJ:n mukaan valituksenalainen määräys johtaa näin ollen oikeussuojan epäämiseen valittajalta.

38 Tältä osin on muistettava, että kuten tämän määräyksen 32 kohdassa on todettu, toimenpiteet, joihin kansalliset viranomaiset ryhtyvät niille lähetettyjen tietojen johdosta, ovat pelkästään ja kokonaisuudessaan niiden vastuulla. Kyseisten viranomaisten on siis itse tutkittava, onko rikossyytteiden nostaminen tällaisten tietojen nojalla perusteltua tai välttämätöntä. Näin ollen oikeussuoja tällaisia syytteitä vastaan on varmistettava kansallisella tasolla kaikkine kansallisessa lainsäädännössä säädettyine takeineen mukaan lukien ne, jotka seuraavat perusoikeuksista, jotka ovat

erottamaton osa yhteisön oikeuden yleisiä periaatteita ja joita jäsenvaltioiden on myös noudatettava kun ne panevat yhteisön lainsäädäntöä täytäntöön (ks. erityisesti asia 5/88, Wachauf, tuomio 13.7.1989, Kok. 1989, s. 2609, 19 kohta ja yhdistetyt asiat C-20/00 ja C-64/00, Booker Aquaculture ja Hydro Seafood, tuomio 10.7.2003, Kok. 2003, s. I-7411, 88 kohta).

39 Kansallisella tasolla nostetun kanteen yhteydessä tuomioistuimella, jonka käsiteltäväksi asia on saatettu, on mahdollisuus yhteisöjen tuomioistuimelle EY 234 artiklan nojalla osoitetun ennakkoratkaisupyynnön avulla tiedustella siltä — myös asianosaisten aloitteesta — yhteisön oikeuden säännösten tulkintaa, jota se pitää tarpeellisena tuomionsa antamista varten.

40 Tästä seuraa, että väite, jonka mukaan valituksenalaisessa määräyksessä tehty ratkaisu johtaa tehokkaan oikeussuojan puuttumiseen, on virheellinen. Ensimmäisen kanneperusteen neljättä osaa ei näin ollen voida hyväksyä.

41 Edellä esitetystä seuraa, että ensimmäinen valitusperuste on hylättävä.

Toinen valitusperuste

42 Toisessa valitusperusteessaan valittaja väittää yhtäältä, että välitoimista päättävä tuomari on tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan, ettei OLAF:n kansallisille viranomaiselle suorittaman tietojen lähetyksen ja väitetyn vahingon välillä ole syy-yhteyttä. Tältä osin on huomattava, että nyt käsiteltävänä olevassa valituksessa on väitetyn vahingon mahdollisena aiheuttajana jäljellä ainoastaan riidanalainen lähetys,

sillä valittajan korvausvaatimusta, siltä osin kuin se perustui mainitun viraston julkaisemaan kahteen lehdistötiedotteeseen, ei enää tuoda esiin. Toisaalta valittaja väittää, että valituksenalainen määräys on tältä osin riittämättömästi perusteltu.

43 Valituksenalaisen määräyksen 54 kohdasta käy ilmi, että välitoimista päättävä tuomari on tarjoutunut vakiintuneeseen oikeuskäytäntöön ja katsonut, että syy-yhteyden on oltava välitön syyseuraussuhde kyseisen toimielimen tekemäksi väitetyn virheen ja väitetyn vahingon välillä ja että kyseisen toimielimen virheellisen toiminnan on oltava ratkaiseva syy tälle vahingolle.

44 Tähän oikeuskäytäntöön viitaten välitoimista päättävä tuomari on valituksenalaisen määräyksen 58 kohdassa todennut tällaisen syy-yhteyden puuttuvan OLAF:n kansallisille viranomaisille suorittaman pelkän tietojen lähettämisen ja sen vahingon väliltä, jonka valittaja väittää kärsineensä. Mainitun tuomarin mukaan on nimittäin selvää, että jos kansalliset viranomaiset eivät olisi päättäneet aloittaa oikeudellisia tutkimuksia, valittajalle ei olisi aiheutunut väitettyä vahinkoa.

45 Valittaja korostaa kuitenkin, että valituksenalaisessa määräyksessä on kuvattu ja sovellettu virheellisesti oikeuskäytännössä vahvistettuja arviointiperusteita, jotka koskevat syy-yhteyteen liittyvää edellytystä. Valittajan mukaan keskeinen arviointiperuste on se, onko riidanalainen lähetys vahingon ratkaiseva syy, eikä se, onko tämä toimenpide syy-yhteysketjun viimeinen toimi.

46 Tältä osin riittää sen toteaminen, että valituksenalaisen määräyksen 58 kohdasta käy selvästi ilmi, että vaikutus, joka kansallisten viranomaisten päätöksellä aloittaa oikeudellinen tutkimus on katsottu olevan, ei johdu siitä, että se on syy-yhteysketjun viimeinen toimi, vaan siitä, että se on aiheutuneeksi väitetyn vahingon ratkaiseva syy.

47 Näin ollen ei ole ilmeistä, että välitoimista päättävä tuomari olisi soveltanut syy-yhteyteen liittyvää oikeuskäytäntöä virheellisesti eikä että se olisi tältä osin perustellut päätöksensä riittämättömästi.

48 Tästä seuraa, että myös toinen kanneperuste on hylättävä.

Kolmas valitusperuste

49 Kolmannessa valitusperusteessaan kantaja väittää, että välitoimista päättävä tuomari on loukannut hänen oikeuttaan tehokkaaseen oikeussuojaan.

50 Koska tehokasta oikeussuojaa koskevan oikeuden väitettyyn loukkaamiseen liittyvät perustelut on tutkittu jo ensimmäisen valitusperusteen neljännen osan yhteydessä ja koska valittaja ei nyt käsiteltävänä olevan valitusperusteen yhteydessä ole esittänyt lisätietoja, joilla voitaisiin kyseenalaistaa ensimmäisen valitusperusteen tutkinnan yhteydessä esitetyt toteamukset, kolmas valitusperuste on hylättävä.

51 Koska mitään kantajan valituksensa tueksi esittämistä kolmesta valitusperusteesta ei voida hyväksyä, valitus on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

52 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdassa, jota tämän saman työjärjestyksen 118 artiklan nojalla sovelletaan valituksen käsittelyyn, määrätään, että asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska komissio on vaatinut kantajan velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska tämä on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Saman artiklan 4 kohdan kolmannen alakohdan mukaan yhteisöjen tuomioistuin voi päättää, että muu väliintulija kuin jäsenvaltio tai toimielin vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan. Tämän määräyksen nojalla on päätettävä, että IFJ vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla yhteisöjen tuomioistuimen presidentti on määrännyt seuraavaa:

1) Valitus hylätään.

2) Tillack velvoitetaan korvaamaan tässä oikeusasteessa aiheutuvat oikeudenkäyntikulut.

3) International Federation of Journalists vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Allekirjoitukset